

GROPEN

EN SKRÄCKNOVELL

KRISTINA SUOMELA

BJÖRKLUND

Gropen

Hela sommaren grävde de i parken bakom huset. Som vanligt var det ingen som brydde sig om vad de skulle bygga. Inte förrän oljuden pågick in under semestern. Jag hade inte råd att fly landet, till skillnad från grannarna, så jag blev tvungen att stå ut.

Under industrisemestern tystnade maskinerna och det var bara två killar som jobbade i det växande hålet. De började tidiga morgnar och höll på till sen eftermiddag, trodde jag, men en natt när jag vaknade och behövde gå på toaletten, så jag ut genom fönstret. De jobbade även på natten. Som två maskiner. Mänskligt var det inte.

Nästa natt vaknade jag igen. Varför vet jag inte. När jag gick upp för att dricka vatten såg jag ut genom fönstret mot parken. Nu var de tre som grävde och hålet växte. Några få strålkastare lyste mot hålet, men det var så djupt att jag inte kunde se botten. Vad sjutton grävde de så djup för?

Jag var för trött för att fundera vidare så jag gick och la mig igen. Men jag hade svårt att somna då deras hackande och grävande hördes in till mig. Till slut somnade jag ändå och vaknade med en fruktansvärd huvudvärk.

Dagarna och nätterna som följde plågade mig. Sommarhettan var extrem och nätterna var olidliga. Byggarbetarnas hackande tärde även det på sömnen. Nu var de fem som arbetade dygnet runt.

Jag började plågas av fruktansvärda mördrömmar de få timmar som jag faktiskt somnade. Uppgrävda gravar, vita, såriga armar som sträcktes mot mig. Kistor som låg slängda på marken runt en stor grop. Likdelar som rörde sig. Mot mig.

Jag vaknade med ett kvävt skri. Svetten rann om mig och hackandet utanför gjorde mig vansinnig.

På dagarna började jag få svårt att tänka klart. Det snurrade i huvudet och jag såg inte längre normalt. Hackandet från parken fick mig att rycka och jag ville bara skrika.

”Nu får det vara nog!” skrek jag när jag öppnade balkongdörren. Den fuktiga nattluften slog emot mig och fick mig att svettas ännu mer.

Jag gick fram till balkongräcket och stirrade ut mot parken. Allt var tyst och mörkt. Inga arbetare som hackade eller grävde. Med en lättnads suck gick jag in igen, men lät balkongdörren stå öppen. Luften var trots allt svarare än den i lägenheten.

Efter att ha hållt i mig ett stort glas vatten gick jag och la mig och väntade på sömnen. Ett par minuter efter att jag lagt mig började hackandet igen.

”Men vad fan!” sa jag och la kudden över huvudet. Men det blev för varmt efter ett tag och jag fick ingen luft.

Efter nästan en halvtimmas försök att sova gav jag upp och rusade åter ut på balkongen.

”Sluta! Är ni inte kloka! Man får ju inte en blund i ögonen!” Flämtande stirrade jag ut över parken, men det var lika tyst och mörk som för en halvtimma sen. Hade jag drömt?

Natten fortsatte på samma vis. Så fort jag la mig för att sova började hackandet. När jag såg ut genom fönstret var arbetarna där, men så fort jag gick ut på balkongen var de borta och lamporna släckta.

På morgonen dunkade huvudet. Jag släpade mig in i badrummet och tog två värktabletter och ställde mig under duschen. Det kalla vattnet som rann längs med min kropp fick mig så småningom att må en aning bättre, men när jag kom ut från badrummet och hörde hackandet igen hade jag lust att slå huvudet i väggen flera gånger tills jag inte hörde något mer. Någonsin.

På dagen kom arbetsmaskinerna igen och ljudet var inte lika illa. Det kändes på något vi skönt att höra brummandet istället för hackandet, men efter några timmar med det konstanta brummandet gick även det mig på nerverna.

Hettan var olidlig och jag led fruktansvärt. När kvällen kom och gav en aning svalka satt jag på golvet och lät den lätta kvällsbrisen svalka mig, medan det eviga hackandet fortsatte.

Efter några timmars försök att sova gav jag upp, tog på mig en t-shirt och träningsbyxor. Nu tänkte jag sätta stopp för dem. Det var nog med hackande och grävande nu!

Jag sprang ner för trapporna och rundade huset för att komma till parken. Där var, precis som när jag var ute på balkongen, allt tyst och mörkt. Jag blev nyfiken på gropen och närmade mig den. Jag stannade på kanten och kikade försiktigt ner. Något lät och rörde sig där nere. Det kunde jag höra, men inte se. Ångrade att jag inte tagit med mig mobiltelefonen.

Vad fan var det som rörde sig i gropen? Kanske ett djur som ramlat ner. Att de inte sätter upp staket, kan ju vara jättefarligt, tänkte jag medan jag böjde mig längre fram för att kunna se bättre.

I samma stund som jag såg de vita armarna som sträckte sig upp ur gropen knuffade någon eller något till mig och jag föll. Sen blev allt svart.

Den gamla damen i huset bredvid parken stirrade ut genom fönstret i sommarnatten. Hon hade svårt att sova och arbetarnas ständiga hackande och grävande störde henne.

”Jaha, ikväll är de åtta istället för sju som igår”, sa hon och suckade tungt innan hon gick mot sängen för ett nytt försök att sova.